

TOMÁŠ CRLÍK

STRÁŽCI ZEMĚ

FRAGMENT

Strážci Země

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Tomáš Crlík
Strážci Země – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

 TOMÁŠ CRLÍK

 STRÁŽCI
ZEMĚ

FRAGMENT

Nezdávejte se svých snů.

Obsah

Prolog	7
Kapitola první – O sto let později	13
Kapitola druhá – Vodopád.	32
Kapitola třetí – Vzpomínky	41
Kapitola čtvrtá – Spící tis.	50
Kapitola pátá – U potoka.	57
Kapitola šestá – Černý mluvka.	68
Kapitola sedmá – Démon	76
Kapitola osmá – Pryč odsud.	86
Kapitola devátá – Hostinec	92
Kapitola desátá – Les habrů	97
Kapitola jedenáctá – Země řek a jezer	104
Kapitola dvanáctá – Ztracen	112
Kapitola třináctá – Lutharové	124
Kapitola čtrnáctá – Naděje v lese	138
Kapitola patnáctá – Ve tmě	142
Kapitola šestnáctá – Vragan.	154
Kapitola sedmnáctá – Nedůvěřivý	159
Kapitola osmnáctá – První setkání.	165
Kapitola devatenáctá – Rozličné názory.	170
Kapitola dvacátá – Na vlastní pěst	178
Kapitola dvacátá první – Padlý	192
Kapitola dvacátá druhá – Po stopách Órma	203
Kapitola dvacátá třetí – Odlétáme	217

PROLOG

Oheň přichází

Po kmenu buku šplhal plch a tlapkami se přidržoval hrubé kůry. Každou chvíli se zastavil a nastrožil sluch do tmy, aby zjistil, jestli mu nehrozí nebezpečí. Viděl před sebou dvě postavy. Trom, jeden ze strážců Země, jehož kůže byla rozbrázděná a charakteristicky šedivá jako kmeny habrů, byl o čtyři hlavy vyšší než lidská postava v bílém rouchu před ním.

Plch slyšel hovor, ale nerozuměl ani slovu.

„Neudělám to, ty a tví *noví* jste tu chvíli,“ řekl Trom.

„*Pomysli, co všechno společně můžeme dokázat,*“ znělo zdáli, „ale mohu to nabídnout i někomu jinému.“

„Pomátl ses? Už toho bylo dost. Mám pocit, že to ani není v tvých silách.“

„Měl jsi čekat na skále,“ řekl muž v bílém šatu a ukazoval prstem nalevo od buků.

„Co na tom záleží?“ odbyl ho strážce.

Chvíli ticha přerušil šramot v korunách. Plch šplhal výš, aby lépe viděl.

Trom se na postavu v bílém pohrdavě ušklíbl. „Myslíš, že to vůbec dokážeš? Zřejmě zapomínáš na svůj původ.“

Po tváři ukryté ve stínech přešel úšklebek. Muž v bílém pohodil holí, která mu byla až k temeni hlavy. Odvrátil pohled a pooděšel. „Stane se to i bez tebe. Jejich životy nemají žádnou hodnotu, nikdo z nich tu neměl být.“

„Nemůžeš změnit, co bylo včera, natož co se přihodilo před lety,“ vyhrkl Trom a udělal několik mohutných kroků, až se muži ocitl za zády. „Ne nadarmo mě varovali před tvou zmatenou myslí.“ Vtom sebou trhl. Měl pocit, že mu nad hlavou prolétl stín. Každý strážce dokázal rozeznat pach všech tvorů na Zemi. Trom ale nic necítil. *Musel to být mrak*, proběhlo mu myslí.

Muž se otočil. „Co vlastně víš o lidech?“

„Proto tu jsme, chceš mě poučovat?“ Trom se k muži nahnul, aby mu viděl do bledého obličeje. Za zády mu zaskřípala větev a zaduněla zem. Strážce se za tím zvukem bleskurychle ohlédl a zkroutil ruce, až připomínaly pařáty dravce. Z jedné mu vyšlehl plamen a na chvíli prosvítil tmou.

„Jsi nervózní? Vůbec k tomu nemusí dojít,“ řekl muž v bílém.

V temných mračnech se znovu mihl stín.

Trom se narovnal. Jeho vznešenou tvář zdobily uhlazené vousy a vlasy až k pasu. „Co se doposud stalo, není správné. Probudím ostatní,“ řekl. Zatnul ruce v pěst, poklekl a vši silou praštil do země. Ozvala se rána. Jako by jeho síla projela půdou. Vše se zachvělo. V okamžiku se mu ruce roztáhly a nohy se proměnily ve žluté pařáty. Hlava se protáhla, objevil se hákovitý zobák, po těle vyrašilo

peří. Najednou tam stál hnědý orel. Zamával křídly a vystoupal k obloze, až zmizel v mracích nad skalisky.

„Já svět napravím,“ řekl muž v bílém a pak dal znamení holí.

Několik stínů vyrazilo k obloze z úkrytů v korunách stromů a v keřích, až zašustilo listí a zaskřípaly větve.

Malému plchovi ztuhla krev v žilách, když jeden z nich proletěl kolem. Něco tak velkého v životě neviděl. Vyděsilo ho, že toho tvora necítil. V přírodě má přece každý pach, aby se mu ostatní mohli vyhnout při věčném koloběhu života a smrti.

Nastalo ticho, do noci zářila jen bělma očí zvířat, která setkání sledovala z úkrytů lesa: plch na buku, sova ve větvích, kuna za kořeny stromů, myš v mezeře mezi kameny.

Náhle v mracích zazářilo světlo. Orla obklíčily siluety tvorů s křídly a z tlam jim vycházely záblesky ohně a vše rozjasňovaly. Tvorové měli tesáky podobné krokodýlím, jazyk rozeklaný ve dvě, hlavy podobné varanovi a obří křídla.

Orel však mezi nimi hbitě kličkoval a jednomu okřídleneci zaryl pařáty do krku. Krajinou projelo bolestné zakvílení.

Vtom orla chytil další okřídlenec zadními tlapami a střemhlav s ním padal na skálu. Těsně nad horninou rozevřel křídla a vši váhou k ní orla přimáčkl.

Zkroušené tělo orla vypadalo, že je bez života. Ale nebyla to pravda.

Z prachu kamení povstal strážce Země a hleděl si do dlaní. Zlostí sevřel pěsti. „*Povolávám obeň!*“ vykřikl. Mírně rozevřel dlaň a vyslal z ní plamen.

Okřídlenec zakvílel.

„*Dej mi sílu, větře.*“ Z Tromova hrdla vylétl živel a smetl nepří-

tele do tmy. V mracích se mihotaly stíny. Tromovi docházelo, že to nebylo přátelské setkání, ale že byl vlákán do pasti. O to víc ho dopálilo, že měl někdo tu drzost zaútočit na strážce Země. „Ááá-grr,“ řval, mával rukama a kolem sebe vrhal vodu, oheň a poryv větru.

Vtom se mu první z okřídlelců postavil tváří v tvář. Jeho tlapy dosedly, a jak složil křídla, hrdě se vzpřímil a otevřel tlamu. Ale proud vody vyslaný strážcem mu znemožnil bránit se žárem. Začal se dávit a prskat.

Trom k němu přiskočil, a jakmile mu voda přestala prýštit z dlaně, rozjasnil noc plamen z tlamy okřídlelce. Trom se úskokem ohni vyhnul, chňapl nepřítele za křídlo a vyšvihl se vzhůru. Chytl mu čelisti, zatnul svaly a čelisti roztrhl. Plamen okřídlelce vyhasl. Padl k zemi a s ním i strážce. Jakmile stanul vedle bezvládného těla, sestoupily z nebe na skálu všechny stíny a obestoupily ho. Otevíraly tlamy slepené slinami, natahovaly hlavy a cvakaly zuby.

Trom spatřil škvírou mezi těly muže v bílém, jak kráčí pryč. Vztek strážci najednou zatemnil mysl.

Vyrazil, prvního okřídlelce v cestě chňapl za křídlo, roztočil ho a švihl s ním do zástupu nepřátel nalevo. Zatnul pěsti a v naběhlých žilách, které připomínaly větévky popínavých rostlin, mu pulzoval hněv. Trom vyrazil na postavu v bílém. Vtom se mu ale do ramene a hrudi zakously ostré zuby a síla čelistí ho povalila.

Okřídlelec s ním drhl o skálu, jako když šelma trhá kořist. Další ho popadl za nohu a tahal k sobě.

Strážce vyfoukl z úst poryv větru a rukou mu přikazoval směr. Druhou strhával z hrudi tlamu útočníka. Jakmile se mu to povedlo, zuby mu sklouzly po těle a scvakly naprázdno. Trom rukou poručil

větru, aby zvíře zvedl, a poté s ním praštil o kámen, až mu náraz zlomil vaz. Oči okřídlence hleděly do prázdna a jeho jazyk bezvládně visel z tlamy.

Odvaha ostatních zakolísala a ustoupili o krok. Muž v bílém cosi zakřičel, tvorové znejistěli a pak znovu zaútočili. Trom se ani v návalu zlosti nenechal překvapit. Povolával živly a do okolí syčela pára, jak se voda křížila s plameny okřídlelců. Vítr odhazoval těla do stran. Kdo se dostal blíž, toho rána tvrdá jako dopad kovadliny odrazila a zlomila mu kosti. Ale okřídlelců bylo příliš. Z nespočtu ran od kousanců Tromovi vytékala míza. Cítil, že slábne. O to zbesileji tvorové útočili.

Než se strážci podlomila kolena, vši silou praštil do země, až ve skále vznikla trhлина. Několik útočníků otřes povalil. Strážce sbíral síly, aby vstal. Něco k tomu, aby mohl zhojit rány a ostatní pobít, ale kolem chybělo. Chtěl tedy alespoň uštvět jednu ránu postavě s holí. Nebo ještě lépe, zabít ji. Běžet už nemohl, proto vyrazil vrávoravou chůzí. Ale znovu cítil, jak ho okřídlené stíny povalily na zem a smýkaly jím sem a tam. Po chvilce mu z dlaní vyšlehl poslední záblesk ohně jako konečný náznak vzdoru.

Nepřátelé se nad ním míhali, převalovali ho a nadzvedávali, drásali a pak s něčím chvátali pryč. Nakonec všichni odstoupili a začali tahat mrtvá těla svých druhů stranou, jako by chtěli zahladit stopy. Jakmile zmizeli, nastalo ticho.

Strážce habru padl.

Plch v koruně buku zatajil dech, pak o kus popoběhl a nastražil smysly, aby zjistil, jestli jsou ti tvorové pryč. Vykoukl zpoza listů a upřel zrak na padlého s kůží podobné kůře habru. Strážce se nehýbal. Na ranách mu zasychala míza.

Hlodavec chtěl prchnout do úkrytu, když vtom zazněla rána. Skála pod tělem padlého strážce pukla ve dvě a do všech koutů světa se drala dávná síla. Zanedlouho zatřásla každičkým stromem odpočinku, ať už to byly borovice, smrky v horách, duby s buky v nížinách, vrby s olšemi u řek, nebo sekvoje s banyány daleko odsud. Jeden ze strážců padl a Zem povolávala jeho bratry, aby mu přispěchali na pomoc.

Ale nic se nestalo, stromy se jen podivně pohupovaly tam a zpět. Všichni strážci v nevědomosti spali a svět upadl do chaosu.

KAPITOLA PRVNÍ

O sto let později

Krajinu doposud svírala zima, ale vše nasvědčovalo tomu, že její nadvláda končí. Slunce se každý den opíralo do nánosů sněhu, vrstva za vrstvou ubývaly a mrazy ustupovaly. Mezi stromy putovala podivná trojice stvoření, která nebyla větší než veverka. Horami procházela už sedm dní a mluvila prastarou řečí živlů.

„Myslíte, že to dokážeme?“ promluvila kapka, která cupitala po sněhu a v rukou svírala trojzubec.

„Musíme to zkusit. Viděli jste tu zoufalou tvář, když nás prosil o pomoc,“ odpověděl větrný vír, který se kapce vznášel nad hlavou.

„A jdeme správně?“ vzhledla vzhůru.

„Ta píseň zněla jasně,“ odpověděl vír a pak začal prozpěvovat.

*Modříne opadavý, jediného tebe zima jehlic zbaví,
až budeš opravdu zoufalý, přes nos tebe trefí.*

Musíš hledat modřín opadavý, tam spí pomoc i on to ví.

*Háj prastarý, jediný on z nich je stále usměvavý,
ty víš, který strážce tam spí. Najdi modřín opadavý.
Strom, který je jiný než ostatní jehličnany, modřín opadavý...*

„Ale já žádné nevidím,“ kroutila hlavou kapka vody a z nohou sklepávala sníh.

„Určitě postupujeme správně,“ trval na svém vír. Na místě nohou se mu točil proud vzduchu, který mu umožňoval cestovat po nebi. Nebyl ale sám, kdo se vznášel nad korunami stromů.

V čele trojice podivných stvoření letěla houpavým pohybem koule z ohně a nechávala za sebou zářivou dráhu, jako když delfín pluje v moři. „Už ho vidím,“ zvolala.

Kapka vyrazila za ní a utíkala zarostlou stezkou losů. Sníh lemovaly stopy od kopyt. Míjela první jedle a přelézala padlé kmeny. Mělké kořeny smrků obalené hlinou trčely ze země. Kapka chodidly rozčeřila vodu v loužích a vyběhla na kopeček, kde se na chvíli zastavila.

Na vršku rostl modřín. Už nepochybovala, že jsou na správném místě. Jako by je ten maličký vítal v zemi Olawa, strážce Země. Seběhla z pahorku vstříc dalším modřínům, které skupinku naváděly do srdce lesa.

Jak šli dál, kmeny stromů mohutněly, vystřelovaly k nebi a zdobily je jehlice ve svazečcích. Nejstarší část byla blízko. Jehličnany se zde nelišily od listnáčů, i tady každý podzim začalo z větví vše opadávat. Po chvilce se stvoření zastavila a hleděla na štíhlé koruny s nepravidelně vyrůstajícími větvemi z rovných kmenů. V dáli mezi nimi stál na svahu strom odpočinku strážce.

Každý strážce Gathary měl někde kus země, který vnímal jako domov. Od severských plání až po pouště byste narazili na strom,

kteřý byl jiný než ostatní. Něco z něho vyzařovalo, ať už stáří nebo vnitřní síla, něco, co nebylo na první pohled vidět. Ale byl to strom, ve kterém mohl strážce Země spát i tisíce let. Vždy bylo těžké takové stromy najít, jako by se samy skrývaly před nechtěnýma očima, rozmístěny tak, že každému strážci připadalo obrovské území.

Koule z ohně sestoupila na křemen a proměnila se v plamenného mužíka. Na bradě mu žhnuly vousy. „Tohle hledáme?“ zeptal se. Huňaté obočí podobné plamínkům zajiskřilo, jakmile sjížděl pohledem i ostatní stromy. „Jak můžeme vědět, že je to ten pravý? Mně přijdou všechny kmeny stejné. Vidím jen staré modříny.“

Větrný vír však přilétl blíž, přiložil ruku na kůru a zahleděl se na větve. „Věř mi, tenhle je jiný. Cítím, jak se ladně pohupuje napříč věčností.“

„Na co tedy čekáme?“ Plamenný mužík vytáhl ohnivý meč, z něž vyšlehl plamen přímo na borku. Zčernala a po chvilce začala hořet.

Větrný vír rozmetal žár proudy vzduchu. „Blázníš?“ pokáral ho. „Chceš podpálit les? Měli jsme se domluvit společně.“

Hleděli na místo v kůře; plameny ho olizovaly a draly se výš. Pak stvořením došla slova. Oheň přestal hořet, popálené místo zmizelo a kmen byl opět bez známky poškození. Kapce vody na tváři vyrašil úsměv.

„Připravit, jdeme na to,“ přikázal vír a pozvedl kopí. Vyšlehl z něho proud vzduchu přímo na kůru.

Ohnivý mužík namířil do toho místa plamen z meče. Jako poslední se činila kapka vody, která přidala tekutinu z trojzubce. Všechny proudy klouzaly po kmenu, ale nic se nedělo. Po chvilce se strom mírně zachvěl, jako by někdo polechtal velké zvíře.

„Asi to nedokážeme,“ zvolala kapka, „vždyť jen strážce dokáže vzbudit dalšího strážce.“

„Ten utrápený loprach tvrdil, že je dokáže vzbudit i pradávný neklid Země, a ten jsme pryč my,“ zvolal vír a oběma rukama svíral kopí, „je i v našem zájmu to zkusit. Živly už sami nedokážeme uhlídat, svět je v chaosu. Uklidní se, jen až nastane rovnováha.“

Postavička z plamenů zazářila. „Přidejte.“

Záblesky sílily. Už to vypadalo, že bude modřín vůči konání těch titěrných stvoření lhostejný. Pak se stalo něco nečekaného. Všechny tři proudy se omotaly kolem sebe jako těla hadů a záři světla doprovodila rána, jako když zazní hrom.

Tři postavičky to odhodilo. Větrný vír byl rozplácnutý na kmenu protějščího stromu, ohnivý mužík zaplul do keře, jen to zasyčelo, když klouzal po sněhu, a kapka se rozplizla na zemi a rukou nahmatávala trojzubec. Po chvíli byli všichni opět v blízkosti modřínu. Na znavených tvářích vyrašily úsměvy. Strom zahýbal kmenem a větve zaskřípaly. Dokázali to. Zástupci živlů vody a ohně padli radostí v objetí. Jen to zasyčelo, když tekutinu popálil žár. Pára stoupala vzhůru a oba se tomu zasmáli.

„Už leze ven,“ zazněl hlas větrného víru, „pojďme pryč!“

„A proč?“ podivila se kapka vody.

„Tohle není naše věc.“ Mužík z ohně na sebe vzal podobu koule a houpavým pohybem mizel po obloze. „O tomhle raději nikomu neříkejte.“

„Doufám, že se ještě uvidíme,“ prohodila s úsměvem kapka k modřínu a pak zamířila po tajícím sněhu pryč.

Z pukliny vyrazily na světlo ruce. Dlaně chytly kůru a rozevřely

ji. Ze stromu vykročil strážce Země Olaw, ale únavou se ihned opřel o kmen. Škvíra, kterou přišel na svět, zmizela.

Strážce měl šedavou rozpraskanou kůži připomínající kůru modřínu. Na rukou i nohou měl pět prstů podobných kořenům, na hrudi a pažích se mu plazily žíly připomínající větévky popínavých rostlin. Z vlasů, které měl až k pasu, místy trčely větvičky s jehličím. Jeho protáhlou tvář zdobil plnovous, který mu visel přes hrud', ale přesto mu z vousů na pohled vynikal knír, rozlezlý do stran. Vlasy z vousem měl v barvě jehlic modřínu.

Rukou si chránil zrak přivyklý tmě a skulinkou mezi prsty hledal toho, kdo ho vzbudil, ale nikoho kolem neviděl. S přivřenými víčky znovu pohlédl před sebe a rozeznal holé trčící větve modřínů. Na hlavu mu začala kapat voda z tajícího sněhu.

Strážce se mohutně nadechl. Byl rád, že je opět vzhůru. Cítil, jak se jeho domov probouzí po dlouhé zimě k životu. Na to, aby mohl odejít od stromu odpočinku, potřeboval chvilíčku, než se rozkouká. Byl zvědav, který strážce ho probudil, a těšil se, až si s ním promluví.

S úsměvem na tváři hleděl do stran, ale stále zůstával sám. Tedy ne tak docela. Slyšel šramot obyvatel lesa, kteří opouštěli úkryty při putování za potravou. Slunce se činilo a rozpouštělo sníh. Na zemi už převládalo hnědé jehličí minulého podzimu a spousta šišek.

Vstal, odstrčil se od kmenu a udělal několik nejistých krůčků. Následovalo křup, prásk, jako by někdo ohýbal větev, dokud nepraskne.

Pokukoval po obloze, která prosvítala mezi korunami. Bylo zřejmé, k čemu dojde. Přidal do kroku, začal mávat rukama a dupl nohou. Okolí prostoupila rána, jako když zaburácí hrom, ale žádné mraky ani bouře na obloze nebyly. Olawovy ruce se smrskly v kříd-

la, nohy byly v momentě krátké, s peřím až po pařáty. Olaw se proměnil a do vzduchu se drala zavalitá, popelavě šedá sova. Máchala křídly, ale pak spadla na zem, až jehlice modřínů odletěly do stran. Zvedla se a okrouhlý obličej s hnědočernýma očima hleděl trhavě po okolí. Strážce byl načepýřený rozčilením, po takové době měl problém zvyknout si na nové tělo.

Znovu vylétl k obloze. Nemotorně míjel větve, až zmizel v korunách. Nato vystřelil nad les, stoupal do mraků, dokud svět pod ním nebyl malinkatý, a pak rozpustile padal střemhlav. Po třepetajících letkách mu klouzal vítr a on najednou měnil směr, kdykoliv chtěl. Svým chováním připomínal mládě, které je poprvé ve vzduchu.

Ve výškách hlídkoval sokol a kolem prolétl pár černých čápů. Všichni měli za to, že ten drobný pták není v pořádku.

Strážce neměl důvod být ostražitý. Oproti ostatním zvířatům nebyl cítit pachem, pokud se k němu někdo z tvorů přiblížil. Ovládl ho proto pocit klidu a bezpečí.

Když pod sebou spatřil odlesk hladiny, začal klesat. Prorazil vodu jezera a s očima dokořán hleděl na život pod ní. Kromě míst s pískem dno pohlcovaly řasy a stébla rostlin se líně pohupovala ve vodě. Puštíkoví by za chvíli došel dech. Začal sebou cukat, jako by se topil, a proměnil se v rybu s dvěma samostatnými hřbetními ploutvemi a s výraznými příčnými pruhy na bocích. V těle okouna už Olaw mohl dýchat. Mířil do hloubky. Menší ryby před ním prchaly, ty větší ho přehlížely. Třepetal ploutvemi a kmital tělem. Mezi kameny spatřil klepeta raka a minul štika v rákosí. Pak zamířil k hladině a u břehu na sebe vzal vlastní podobu. Jeho kroky kalily dno. Rád si po dlouhém spánku vyzkoušel pár proměn, než vyrazí do světa.

Olaw zamířil na břeh. Po těle mu stékaly kapky, vlasy s voussem byly zplihlé. Poté usedl na trávu.

*Bublá a číří vodička,
postává, směje se rákosí,
zima a sníh už se nenosí.*

Jeho zpěv zněl do okolí. Nohy měl ponořené ve vodě a občas pleskl dlaní do hladiny.

*Bublá a číří průzračná,
žene ze skal tak chladící,
žabka i rybka se probouzí.*

*Tak se to má zase na jaře,
když vítr a mráz odezní,
pupen a zeleň opět vyráží.*

Pak se zamyslel nad tím, kdo stál za jeho probuzením. Co mu bylo známo, věděl jen o dvou způsobech, jak může být vytrhnut z dřímot. *Bud' ho probudil jeden z jeho bratrů a nyní prochází zemí modřínů* (to by ho nepřekvapilo, vždyť v jeho domově je tak krásně), *nebo padl strážce a matka Země povolává ostatní, aby světu přispěchali na pomoc.* Ale tomu nechtěl uvěřit, protože se nic podobného za miliardy let nestalo. Pokud je to pravda, tak jsou všichni na nohou a v hlavě jim zní stejná otázka.

U druhého břehu jezera vyplula vydra a v tlapkách držela věc podobnou kamenu. Ulehla na záda, jako by chtěla spát na hladí-

ně, a ostrými zuby v čelistech drtila skořáčku mušle, aby odhalila chutný vnitřek. Po chvílce sklepala z hedvábného kožichu na bříšku zbytek skořápek a opět zmizela pod vodou. Jakmile čenich s vousky vyjel na světlo, doplavala na mělčinu a vylezla na kámen.

Kvák, kvák, kvák znělo kolem.

Kolem strážce bylo v momentě rušno. Po vodě k němu plulo hejno ptáků, mezi hnědými kachnami bylo vidět sivé kačery s hnědou hrudí s tmavě zeleně lesklou hlavou. Vydra zbystrila, jako by i ten tvor s kůží podobné kůře modřínu začal kvákat. Zakroutila hlavou a šla si po svém.

Ale bylo to tak. Strážci Gathary uměli řeči všech tvorů na Zemi. Pokud se na světě objevil někdo *nový*, stačilo se s ním na chvíli spojit a naučili se jeho řeč. Byli schopni vidět jeho vzpomínku od zrodu do konce, ale to používali jen v krajní nouzi. Nebylo zdvořilé někomu brouzdat myslí. Dokázali na sebe vzít podobu každého žijícího tvora na Zemi, ale vždy byli o něco větší než daný druh.

Vtom z dále něco zaznělo.

„Určitě tam bude, vydrž ještě chvíli. Pán rád chodí k ježzeru.“

Zpod holých větví modřínů vyšly dvě postavy. Jedna těžce oddychovala a škrkala nohama o zem.

Strážce se otočil a s úsměvem pohlédl na loprachy.

Huraggovi zářily oči štěstím. „Pane,“ vykřikl radostí, „tak je to pravda! Vy jště vžžhůru.“ Odstrčil paži svého druhu, kterému pomáhal v chůzi, a objemul pána, div ho neshodil do vody.

„Buď zdrav,“ promluvil strážce a upřel zrak na sáh vysoký modřín, „rád tě vidím.“ Prohlížel loprachovi každou haluz trčící do stran, jestli je v pořádku.

Oživlý stromek měl ruce ze dvou větví a kmen mu ve dvě rozdělovaly nohy.

Každý strážce měl svého lopracha, který dohlížel na jeho strom odpočinku, když spal, nebo když cestoval po světě. Žádný z loprachů nesměl opouštět domov. Také uměli řeči všech tvorů, a když si přece potřebovali na chvíli odpočinout, dokázali nohy zapustit do země, změnit je v kořeny a jako nehybný stromek pak mohli pár dní i nocí prospat. Vždy byli ale spjati se stromem strážce.

Huragg si ukázal na hrudníček. „Žžde jšsem to ččítíl, pane. Tu boleššt, kdyžž byl kmen žžaššazžen ohněm.“

„Ohněm?“ podivil se Olaw.

„Omluvte mě, žže jšsem nebyl na blížžku, ale věděl jšsem, kdo k vám míří. Já věděl, žže modřínu neublížží. Tak oni vásš, přečče probudili,“ zatleskal tříprstýma rukama.

Olaw si zamyšleně přejel po plnovousu. „Byli tu strážci?“

„Kdepak. Ale Forgoll měl pravdu, žže oni to dokáží, žže oni jšsou tím pradávným neklidem Žžemě.“

Olaw pohlédl na Huraggova společníka. Větve Forgollovi netrčely do stran jako u modřínů, ale byly nachýlené k nebi. Barva jeho kůry byla charakteristicky šedivá a haluze měly vejčité pilovité žebernaté lístky. Stál před ním cizí loprach a byl to habr.

„I ty buď zdráv,“ padl Olaw ve zdvořilý úklon.

„Pane,“ vysoukal ze sebe Forgoll. Chtěl se také uklonit, ale nohy se mu zapletly dohromady a padl tváří do trávy.

Huragg k němu doběhl, chytl ho za paži a pomohl mu vstát. „Užž je to v pořádku, dokážíš jšši to, díky tobě šše vžžbudil ššstrážžčče. On žžachrání ššvět.“

Forgoll nedokázal zadržet slzy a zpod víček ronil lepkavou mizu.

„Ale nač ten smutek?“ vyhrkl Olaw. Došel k němu, popadl ho za pas a vyzdvihl do výše.

Habr stále vzlykal a pěstičkami si otíral slzy z tváří. Když znovu otevřel oči a spatřil tu usměvavou tvář, řekl:

*Modříne opadavý, jediného tebe žžima jehličč žžbaví,
ažž budešš opravdu žžoufalý, přešš nošš tebe trefí.
Muššišš hledat modřín opadavý, tam ššpí pomočč i on to ví.*

Hleděl do očí tmavých jak dva kaštany, o něco mladších než sám svět.

*Háj prašštarý, jediný on žž nich je šštále uššměvavý,
ty víšš, který šštrážžčče tam ššpí. Najdi modřín opadavý.
Ššstrom, který je jiný nežž ošštatní jehliččnany, modřín opadavý...*

„Ty jsi o mně složil písničku?“ rozesmál se Olaw. „Mám je moc rád. Jak to víš?“

Forgoll nepřestával popotahovat a plakat.

Strážce si ho nadhodil v náruči a přitiskl k rameni. Každý z nich tak kdysi nosil svého lopracha po světě, když byl malý, a ukazoval mu rostliny a tvory, ale to byla jiná doba – život teprve pronikal z moře na pevninu.

Protože svůj strom odpočinku potřebovali strážci chránit, když se vydali na cesty nebo museli odejít z povinnosti, vytvořili loprarchy. Každý strážce utrhl větvíčku ze stromu odpočinku, zasadil ji do země, přivolal mraky, aby jí dal vláhu, a za nocí jí zpíval písni. Pak ruce položil na kůru a stromkem prostoupilo modré

světlo od kmene až po poslední haluz. Nato z hlíny vystoupil loprach, na kmenu se objevila tvář a on poprvé s ústy dokořán hleděl na svět kolem. Dokud byla pevnina pustinou, byly stromy odpočinku v bezpečí. Zemi ale začal ovládat život a ten pro ně mohl být hrozbou.

Strážci dali loprachům nejen život, ale vložili do nich i cosi, díky čemuž se jejich stromům odpočinku nemohlo nic stát, dokud byli loprachové naživu. Pokud by ale sáh vysoké oživlé stromky umřely, stromy odpočinku by pak mohlo cokoliv ohrozit, ať už živly, nebo drápy a tesáky nezbedných tvorů.

„Nebude tak zle. Provedu tě po našem kraji. Jestli jsi zabloudil, zavedu tě domů,“ řekl Olaw Forgollovi a pak na něho přísně pohlédl. „Víš, že nesmíš opouštět domov? Máš hlídat habr, a ten je daleko odsud.“

„Já-já,“ popotahoval Forgoll. „Muššel jššem odejít kvůli pánovi.“

„Kvůli Tromovi? A jak se strážce habru má?“

„Žžtratil šše.“

„Hloupost,“ prohodil s úsměvem Olaw, „jen se někde zapomněl, brzo se k tobě vrátí.“ Nato vykročil pryč od jezera a vstoupil do lesa modřínů.

„Mému pánovi šše něččo šštalo.“

Olaw nevěřil. S úsměvem na tváři kroutil hlavou, vdechoval vzduch jara a hleděl na koruny nad ním, kdy začnou razit jehlice.

„Je to pravda,“ řekl Forgoll. „Před ššto lety odeššel na ššetkání a nevrátil šše. Tehdy mi projela tělem hrožžná boleššt, něččo šše mu šštalo. Muššíte mi pomočči.“

„Rád tě zavedu domů a Tromovi domluvím, aby tě nenechával tak dlouho samotného.“

Forgoll si dlaněmi otřel tváře. „Pane, jššte jediný vžžhůru. Ššvět ovládá chaosš, to oni mu urččitě ublížžili, ti *noví*.“

Olaw zastavil u mraveniště, které pohlcovalo jeden kmen, a položil Forgolla na zem pokrytou jehličím s šiškami. Mravenci táhli k domovu velkého brouka, ale nemohli ho procpat tunelem dovnitř.

„Muššíte mi věřit, jednoho dne mi projela tělem podivná boleššt a od té doby jššem pána neviděl. Mám šštrach, žže šše mu šštalo něččo hrožžného.“

Strážce mu nevěnoval pozornost a sledoval hemžení mravenců.

„On je urččitě po ššmrti,“ vyhrkl habr.

Olaw se od mraveniště otočil k loprachovi. „O čem to mluvíš? Co se ti jen přihodilo, nešťastný loprachu? Cítím, že tvé srdce je smutné. Ale jak můžeš mluvit o smrti strážce? Za dění světa se to nestalo, a kdyby ano, už bychom dávno byli všichni vzhůru. Nemohlo by od toho nešťestí uběhnout sto let.“

Forgoll udělal několik nejistých kroků a s námahou opřel ruku o modřín s mraveništěm. „A přečče jen vy kráččíte nohama po Žžemi, žžatímččo ošštatní dřímají ve šštromech. Já jššem vášš vytrhl žže ššpánku.“

Olaw se pousmál. „Můj milý, oba víme že to není možné.“

„Vidíte ššnad nějakého šštrážžčče?“ mávl Forgoll rukou kolem.

Olaw postřehl, že s cizím loprachem není vše v pořádku. Paži měl vrásčitou. Jakmile mu pohledem přejel po těle, přišlo mu, že na něho dopadala tíha let jako na smrtelníky. Kůru měl místy opadanou, dřevo pod ní vybělené, jako když usychá strom.

Forgoll ten pronikavý pohled nevydržel a přepadl ho stud za to, jak vypadá. Odvrátil zrak. „Vidíte i já umírám. Jššem *ššmrtelný*, protože *mého pána žžabili*,“ vyhrkl ze sebe a oči mu znovu zalily slzy.

Sáh vysoký modřín k němu přiskočil a položil mu ruku na ramínko. „Muššíte mu pomočči, pane,“ naléhal Huragg. „Vytrpěl šši ššvé. Opušštil povinnoššt a přešštal hlídat šštrom odpočinku, kvůli té šštraššné tížže na ššrdčči a šštrachu o pána. Ššám bych udělal to šštejně, kdyby šše vám něččo šštalo a nikdo jiný šše neprobudil. Putoval bych do nežžnáma žža žáchranu ššvěta pro pomočč.“ Vystoupil o krok, sevřel pěstičky a v očích mu zářilo odhodlání.

Strážce modřínu sledoval oživé stromky z výšky, oba mu totiž byly do pasu – jeden plný života, z druhého jako by život vyprchával. A to se mohlo stát opravdu jen v případě, že Trom již nebyl mezi živými. Až Forgoll umře stářím, jeho duše opustí tělo a setká se s pánovou. Projdou stromem odpočinku a společně vkročí do světa mrtvých.

„Dobře víš, že s tebou půjdu,“ poklekl před znaveného Forgolla Olaw. „A ty?“ pohlédl na svého lopracha. „Dohlédneš na můj modřín, vid?“

„Ššamožžřejmě, ale to užž jdete?“

Olaw se pousmál. „Nejdřív mě přesvědčuješ, abych mu pomohl, a teď nás nechceš pustit?“

„No ovšem, pane... já jen...“ sklopil hlavu Huragg. Byl smutný, že strážce modřínu tak brzy odchází – vždyť si s ním nestihl ani pořádně popovídat.

Olaw věděl, co ho trápí. „Neměj obavy, budu na tebe mít spoustu času, až se vrátím,“ zazubil se.

„To – to je šškvělé,“ zazářila tvář na kmenu modřínu.

„A my vyrazíme,“ oslovil Olaw Forgolla a už hledal vhodnou cestu. *Bude na sebe muset vzít podobu ptáka s velkými křídly, popřemýšlel, a s loprachem vzlétnout k obloze; pěšky by to trvalo dlouho.*